

LOF VOOR SOFIE DELPORTE

Ik kan je redden is een meer dan voldragen misdaadroman. Delporte schrijft secuur, bouwt de doortimmerde plot nauwkeurig en geloofwaardig uit en heeft een speurder bedacht die boeiend genoeg is om het vele afleveringen vol te houden.

**** *Het Nieuwsblad*

Wat een heerlijk boek is dit, nauwelijks te geloven dat het om een debuut gaat. Delporte heeft een ontzettend fijn speurdersteam bij elkaar verzonnen. Dat gaat in de toekomst nog vonken geven, zoveel is zeker.

**** *Hebban*

Sofie Delporte heeft met Olivia Leroy een uniek karakter geschapen. Een bijzonder debuut dat smeekt om een vervolg.

**** *Goodreads*

Reserveer alvast een weekendje, want je kunt niet stoppen met lezen tot aan de schokkende ontknoping.

Libelle

*

Met haar debuut *Ik kan je redden* won Sofie Delporte de ThrillZone Award voor beste Nederlandstalige thrillerdebuut en werd ze genomineerd voor zowel de Hebban Thrillerprijs voor beste thriller als de Knack Fred Braeckman Award voor beste Vlaamse thrillerdebuut. Haar tweede thriller *Zwijgen is bitter* won de Knack Hercule Poirot Publieksprijs.

SOFIE DELPORTE

NIETS GAAT VOORBIJ

*Sindsdien ontbreekt elk spoor.
Onrustwekkende verdwijningen.*

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Dit boek is fictie. Hoewel de verhalen geïnspireerd zijn op het werk van de Cel Vermiste Personen, zijn alle personages, dialogen en gebeurtenissen verzonnen. Eventuele gelijkenissen met bestaande personen of situaties zijn niet opzettelijk en berusten op toeval. Onze verontschuldigingen als iemand zich hierin onbedoeld herkent.

Voor Ingrid,
die mijn perspectief scherp stelde
en me leerde narratief te navigeren,
en voor het Gentse Schrijverscollectief,
dat me de wind in de zeilen gaf op momenten
dat ik dreigde te stranden.

I found you out
I've seen the life you wish to leave

Editors

Voorwoord Alain Remue

Op 4 september 2025 bestond de Cel Vermiste Personen van de Federale Politie dertig jaar. Dertig jaar die gelijkstaan aan meer dan tweeëndertigduizend onrustwekkende verdwijningen.

De voorbije dertig jaar was ik het diensthoofd van die Cel Vermiste Personen. De voorbije dertig jaar had ik vanuit die functie het voorrecht een groep mensen te ontmoeten die ik anders nooit had leren kennen en waar ik een onmetelijk respect voor heb: ouders van vermiste kinderen, familieleden en geliefden van vermiste mensen.

Als er één ding is wat je in je leven niet wil zijn, dan is dat ouder, grootouder, zus of broer, partner of familielid van iemand die wordt vermist. Het leven stopt, letterlijk, niets is nog belangrijk, behalve die ene vraag: waar is mijn zoontje, waar is mijn dochter, waar is mijn vader, waar is mijn oma? Al de rest is ineens ‘quantité négligeable’ geworden. Niet weten wat er met een geliefde is gebeurd, is onwaarschijnlijk slopend, het is eigenlijk onvoorstelbaar.

Ik heb vanuit onze dagelijkse bezigheden die mensen allemaal leren kennen, steeds weer in zware crisismomenten, hun kind was vermist of is vermist, hun moeder was vermist, hun opa was vermist. Wat zeg je tegen hen? Wat moet je zeggen? Wat kán je zeggen? In ieder geval niet: ‘Maak je geen zorgen, het komt wel in orde.’ Neen, want in heel wat van die gevallen weten we dat het nooit meer ‘in orde’ zal komen, dat de hoop op een goede afloop voorgoed verdwenen is, samen met de persoon. Je moet eerlijk zijn, geen flauwekul vertellen en al zeker

geen beloften doen die je niet kan waarmaken. Je moet de zaken zeggen zoals ze zijn: onverbloemd, soms rauw, soms gruwelijk, maar altijd met respect en empathie voor de mens die voor je staat en die op dat moment door de hel gaat. ‘Empathisch realisme,’ is de kern van onze job, zoals de vader van een vermiste jongen het omschreef.

In dit boek neemt Sofie jullie opnieuw mee in die onvoorspelbare en rauwe wereld van onrustwekkende verdwijningen. Hoe eigenaardig het soms kan gaan. Hoe sterk mensen kunnen zijn.

Alain Remue
Diensthoofd Cel Vermiste Personen
Federale Gerechtelijke Politie
09 juni 2025

Sindsdien ontbreekt elk spoor

Elke dag verdwijnen mensen. Jongeren in de knoop met zichzelf die weglopen van huis. Ouderen die verloren raken in de nevels in hun hoofd en gaan dwalen. Mannen en vrouwen die zichzelf zijn kwijtgeraakt en de deur van hun leven definitief achter zich willen dichttrekken. Anderen verlangen naar een schone lei en vertrekken met de noorderzon om elders opnieuw te beginnen. Soms is een verdwijning het gevolg van een dramatisch ongeval, soms van een banaal misverstand. En dan zijn er nog de mensen die vermist raken maar door niemand gemist worden.

Verdwijningen die als ‘onrustwekkend’ worden beschouwd, belanden bij de Cel Vermiste Personen. Commissaris Alain Remue stond aan het hoofd ervan sinds de oprichting in 1995. ‘Elke verdwijning is een drama,’ zegt hij. ‘Voor de vermiste persoon zelf én voor de familieleden en vrienden die achterblijven. De Cel probeert hun een antwoord te geven. Ook al is dat antwoord vaak pijnlijk.’

Opsporingsberichten zijn een middel om antwoorden te vinden. De verdwijning wordt herleid tot een droge opsomming van feitelijkheden. De gezochte persoon is zo groot, heeft die kleur ogen en dat soort haar. Hij droeg zulke kleren en werd voor het laatst op die plek gezien. *Sindsdien ontbreekt elk spoor.* Het is die ene zin die blijft nazinderen. Waar is die persoon naartoe? Waarom is die verdwenen? Wat is het verhaal achter dit bericht?

De thrillers over inspecteur Olivia Leroy focussen op de misdaad en het politieonderzoek van de Cel Vermiste Personen. Deze bundel vertelt de verhalen van mensen die vermist worden. Het zijn snapshots van levens waaruit iemand, al dan niet vrijwillig, verdwijnt. Een vrouw verstrikt in een liefdeloos huwelijk, een tienermeisje in de ban van een straatkunstenaar, een succesvolle zakenman oog in oog met het verleden...

Kortverhalen zijn een apart genre. Het vergt moeite van de lezer om het leven van de personages onvoorbereid binnen te vallen. Het is alsof ze in een donkere theaterzaal zitten, de schrijver richt kortstondig een schijnwerper op de scène. Er gebeurt van alles (of net niet) op het podium. Dan dooft het licht en is het aan het publiek om het verhaal aan te vullen.

Zo is het op een bepaalde manier ook voor de rechercheurs van de Cel Vermiste Personen. Het begint met een telefoontje over een onrustwekkende verdwijning. Het onderzoek start, het spotlicht gaat aan. Hun werk vereist dat ze diep in het persoonlijke leven van de vermiste duiken. Gewoontes en routines, interesses en hobby's, relaties en ruzies, problemen en worstelingen. In korte tijd leren ze iemand kennen. Tot de persoon wordt gevonden. Dan stopt hun betrokkenheid en eindigt het verhaal. Sommige vragen blijven onbeantwoord. En dan rinkelt de telefoon opnieuw.

OPSPORINGSBERICHT

De politie vraagt uit te kijken naar Eleanor de Hemptinne (27 jaar) en Georgia de Hemptinne (7 jaar). Moeder en dochter werden voor het laatst gezien op maandag 9 juni op de parking van de stedelijke basisschool De Kolibrie in Gent. Ze verplaatsen zich in een rode Honda met nummerplaat 1-GHJ-444. Heeft u Eleanor of Georgia gezien of weet u waar ze verblijven, neem dan contact op met de politie. Aan Eleanor wordt gevraagd contact op te nemen met haar familie om hen gerust te stellen.